

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Til Digteren Adam Ohlenschläger

Citation: Baggesen, Jens: "Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*, 1889-1903, s. 171. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-idm140651421004224/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Calliope; og Elto selv Erato —
 Hvis Pieriden fra Parnasset blot
 Til Svar dig havde fremskyndt, en saa grov
 Mistydning aldrig havde fundet Sted!
 Tilstaae det, Ædle: Dredesbrusen, Harm
 fremskyndte dig! Og naar jeg, rolig, alt
 Hnød mellem dig og mig et Skyggebjerg
 Af drømte Grundforskjelligheder fast
 Nødvendigen har maattet reise; naar
 Jeg overveier, at det halve kun
 Af Baggesen dig hidindtil sig har,
 Endog i falsk Belysning, aabenbaret,
 forstaaer jeg denne Harm og Dredesbrusen,
 Og finder den ei blot tilgivelig,
 Men ædel, stolt, og sfien; og færner dig
 Med dobbelt Fryd, fordi du mandig kold
 Undveeg et Favntag, som du troede Skremt!

Dig svævede for Diet, hvad engang
 Jeg yttrede som Kunstner dig (maaſkee
 for sfiærende), mens Æsling og Virgil,
 Homer og Vog mig lærte: vanskelig
 At giøre lette Vers — at Formen nemlig er
 Det Væsentlige. Det, forbundet med
 En gammel Kiærlighed til Wieland (blind,
 Som Sennens til en fader) og en trodsig
 Uvillie mod hans foragter Gøtthe
 (forvandlet længst til elskende Beundring),
 Naturfigen maa have viist dig mig
 fra Smagens Side som en fransk Stilist;
 Og, var jeg det, med Rette da min Roes
 Du burde frygte meer end selv min Dadel.

Barn har jeg været, Adam, ogsaa mig
 Har Ranglen eengang tryllet, og Trompeten

Med Bladguld om Zinnobermunden, og
 Den lille Hæst med Piben i — Som Ungling
 Jeg og har lyttet til Sireners Sang,
 Og ladt mig føre vild af Eegtemænd
 Paa mangen natlig Vandring — alt for sfiy
 Jeg ofte været har, som du for friff;
 Og nærmte du dig Scylla lidt foroven,
 Kom jeg lidt frygtfom tidt for nær Charybdis. —
 Maaſkee jeg end, som Mand, er meer Odysseus
 I Raad end Peleus Søn i Kamp — blandt Sangens
 Krigsdommere (der Styrke bør og Oisdom
 forene) meer en Josva lig end Samson;
 Hvad veed jeg? — men Pfiilister er jeg ei.
 Thi dybt jeg føler i min stille Kraft,
 At flaaer mig og en Stærkere, jeg dog
 Af Samson selv ei flaaes i Tusindtal.

Du glemmer, at den mindre Kunstner selv
 Som Mand, ved Banens Maa, den yngre stærre,
 Der end til sit bag hans afluftne hæfter
 I Løbet, før han naaer det, overseer.

Den forſkiæl er imellem dig og mig,
 At længer jeg har vandret paa den Dei,
 Du alt har lagt tilbage. Dobbelt Tid
 Og dobbelt Fliid anvendte jeg, for did
 At komme, hvor jeg seer dig alt. Som Barn
 Du naaede Heiden alt, hvorpaa jeg stod
 Som Ungling — og, som Ungling, Mandens Top!
 Der rakte jeg dig broderlig min Haand
 Med velmaent Darjel. Er den overflødig,
 Desbedrel Troer du paa det steile Horn,
 Til hvis imellem Stærner tabte Spids
 Di begge, stræbende til sidste Høide
 (Vor Top betragtede som første Trin